

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

RAAMATUPOOD
MERERANNAS

Pöytäkirja

Originaali tiitel:
Susan Mallery
The Boardwalk Bookshop
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Susan Mallery, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09417022
ISBN 978-9949-82-961-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Doktor Angelale, kelle CV on palju muljetavaldavam kui minu oma!
Ma loodan, et sulle meeldib, kuidas Mikki, Ashley ja Bree
ootamatustega toime tulevad ja avastavad,
kui tugevad nad tegelikult on.
Vahel on vastus tõesti armastus... kõigis oma erinevates vormides.*

Esimene peatükk

„Mina arvasin, et seksi on rohkem.“

Bree Lartoni vahtis sõnatult klienti, kes oli üle seitsmekümne. Naerma pahvatada oleks olnud kohatu ja Ruth solvaks selle peale. „Räägi täpsemalt, mis sind huvitab, ja ma otsin sobiva raamatu,“ ütles Bree naeratades. „Sa tahtsid poliitilist põnevikku. Need ei ole reeglina seksikad.“

Ruth, kes oli küll lühikest kasvu, aga väga tarmukas, ajas huuled prunti. „Ei vasta tõele. James Bond on neetult seksikas ja tegeleb samas maailma päästmisega. Ma tahan mingit sellist raamatut. Tiksubad pommid, finantskatastroofid, inimröövid ja seejärel kargavad kõik voodisse.“ Ta pilgutas silma. „Vaata selline oleks hea raamat.“

„Ma leian sulle seksikaid põneviku. Vast ehk tõlgitud?“ Bree keeras end vastava riiuli poole. „Ma oskan kohe paari raamatut soovitada. Mis seksi puutub, siis kas sa eelistad monogaamiat või võivad partnerid ka laiemalt ette võtta?“

Ruthi silmad löid särama. „Võivad laiemalt ette võtta, aga palun mitte midagi perversset. Ja mitte grupiseksi. Siis läheks järje peal püsimine liiga keeruliseks.“

Bree püüdis naeru talitseda. „Selge. Jääme traditsioonilisema seksi juurde ja lisame killukese Euroopa stiili.“ Ta näitas Ruthile raamatut, mille kaanepildil ilutses seksikas mees. „Juhul kui sulle see meeldib, siis on sellelt autorilt pakkuda veel viis samalaadset raamatut.“

Ebaloomulikult kollakasblondide juustega Ruth, kelle huuled olid vööbatud kirsipunase huulepulgaga, surus raamatu lamedale rinnale. „Ma võtan selle.“

Bree soovitas mitut teistki autorit. Ruth vaatas poes veel paar minutit ringi ja läks seejärel virna raamatutega kassasse.

„Ma arvan, et minust oleks saanud James Bondile hea paariline.“ Ruth ulatas krediitkaardi. „Ma olin omal ajal tõeline iludus.“

„Oled endiselt,“ kinnitas Bree.

Ruth lõi komplimendi peale käega. „Ma olen spionaažiks liiga vana, aga ma ei ütleks ära õhtusöögist võluva mehega.“ Ta naeratas kavalalt. „Mul ei jää muud üle kui sinu abil teiste armuseiklustele kaasa elada. Praegu minu elus kahjuks meest pole.“

Ruth kummardus talle lähemale. „Tead, Bree, ma imetlen, et sa tead, mida sa tahad, ega pelga selle nimel samme astuda. Kui mina olin sinuvanune, ei tulnud see kõne allagi. Vähemalt mitte paremas seltskonnas. Ma olen sündinud valel ajal.“

Bree ei osanud selle peale midagi kosta. „Küllap tuleb leppida sellega, mis meile on antud.“ Ta pistis kotti reklaamlehe. „Harding Burton jagab paari nädala pärast autogramme.“

Ruth tõstis pilgu leti kõrvale seinale riputatud plakatile. Ta erkpunastele huulte sugenes naeratus. „Kena välimusega mees.“

Bree kehtas sisimas õlgu. „Vist tõesti.“

„Kas sina ei leia siis, et ta on erakordselt nägus? Millised silmad, milline naeratus! Kas polnud mitte nii, et kui ta oli päris noor, sõidet talle otsa ja jäeti tee äärde surema?“ Ruth laksutas keelt. „Väga traagiline. Aga ta tuli sellest välja ja õppis kõndima ja vaata nüüd...“ Ta keeras pilgu Breele. „Sa peaksid temaga põhku pugema ja pärast mulle kõigest põhjalikult rääkima.“

Breel oli tegu, et jahmatust mitte välja näidata. „Esiteks ei räägiks ma sulle sellest mitte mingil juhul ja teiseks, ma ei käi kirjanikega.“

Lahkunud abikaasa ja vanemate tõttu tundis ta sedasorti inimesi piisavalt hästi, et neist eemale hoida. Vähemalt isiklikus plaanis. Töö-

alaselts ei jäänud tal muud üle kui nendega suhelda. Sest ta oli ju raamatupoe omanik.

„Minu arvates oleks Harding väärt, et tema puhul erand teha,“ jätkas Ruth. „Tal võib olla põnevaid arme, mida silitada ja...“

Bree tõstis käed. „Aitab! Kui sind Hardingi armid tõesti huvitavad, siis võid neid ise silitada. Tal ei õnnestuks sulle vastu panna.“

„Ma võiksin talle emaks olla.“

Vanaemaks, mõtles Bree endamisi, aga hoidis targa suu kinni. Avameelne Ruth meeldis talle.

„Võib-olla talle meeldivad vanemad naised,“ ütles ta hoopis.

„Looda sa vaid.“

Ruth naeris ikka veel, kui Bree ta poest välja saatis. Ruthi autojuht Anson ootas poe ees alal, kus parkimine oli keelatud. Anson aitas Ruhti Mercedesesse. Bree seisis poe ees, kuni auto oli ära sõitnud.

Õhtune aeg oli Los Angelese rannal alati maagiline, aga juunikuus, kui taevas oli selge, oli see lausa muinasjutuline. Soe õhk, palmipuud, liiv ja merelained. Bree leidis, et patt oleks elu üle nuriseda. Kaupluse ükselt avaneva vaate kõrval tundusid isegi Ruthi võimatud raamatusoovid tühised.

Veel poole aasta eest oli ta raamatupood asunud rannast üsna kaugel, kaks miili põhja pool. Eelmisel sügisel, kui poe praegused ruumid vabanesid, oli Bree astunud siit läbi ning poe asukohta armunud. Aga rannaäärne asukoht tähendas kõrgemat üüri ja poeruumide pindala oli ligemale kaks korda suurem, kui temale vaja.

Aga siis oli saatus sekkunud ja pakkunud ootamatu lahenduse: samal päeval olid poeruumid imetlenud veel kaks naist. Kõik olid seisukohal, et asukoht otse rannas oli vapustavalt hea, kuigi kõigi jaoks olid poeruumid liiga suured ja liiga kallid.

Bree oli teinud impulsiivselt ettepaneku minna koos kohvile. Järgmise tunni jooksul olid nad arutanud võimalust ruumid kolme peale rendile võtta. Reeglina ei usaldanud Bree võõraid enne, kui oli neid paremini tundma õppinud, aga Mikki ja Ashley juures oli olnud midagi, mis tekitas tal tahtmise riskida. Nädala lõpuks olid Raamatu-

koi, Kingiäri ja Magus Muffin sõlminud kümneaastase üürilepingu ja palganud ruumide remondiks ehitaja. Bree oli muutnud poe nime, nii et nüüd kandis see nime Rannaraamat, mis oli viimaseks sammuks, millega ta kuulutas ettevõtte täielikult enda omaks. Esimesel pühadele järgnenud esmaspäeval kolisid nad sisse.

Bree vaatas pikka madalat hoonet. Tohutusuurte akende kohal olid sinivalgete triipudega markiisid. Suured klaasuksed sai täiesti eest lükata, nii et pood ja rand sulandusid üheks. Bree ja kingipoe omaniku Mikki ärid olid teine teises otsas ja Ashley muffiniosakond keskel.

Suurtes vitriinides olid pidevalt vahelduvad raamatute, kingituste ja muffinite väljapanekud. Ahvatlemaks turiste, kes olid randa jõudes avastanud, et üht-teist on maha jäänud, olid akendel rannaraamatud, päevituskreemid, plätud ja laia servaga kübarad.

Päike oli peagi loojumas ja Bree läks tagasi sisse. Ta võttis tekid ja šampanjaklaasid ning kohendas plakati, mis reklaamis populaarse lasteraamatute sarja „Draakon Brad“ autori Jairus Serenbergi autogrammiõhtut. Jairus elas lähedal asuvas Mischief Bays ja tema autogrammiõhtud olid lausa rõõm. Ta oli üks vähestest autoritest, kes Breele tõsiselt meeldis. Ta tuli varem kohale, jäi kauemaks ja tema ainus palve oli laud ja klaas vett. Ta võttis isegi oma pastakad kaasa.

Tema vastandiks oli kuulus põnevusromaanide autor, kohutav košmaar, kelle nime ei ole arukas mainida. Ta oli nõudlik, alati pisut napsine ja kippus käperdama. Ta oli viimasel autogrammiõhtul Breed rohkem kui vaja tagumikule patsutanud ning pärast seda oli tal keelatud poodi siseneda. Vaatamata kirjaniku turundusspetsialisti anumisele ja autori enda saadetud vabanduskirjale oli Bree endale kindlaks jäänud. Raamatupood oli tema oma ja siin kehtisid tema reeglid. Tema poes ei müüdnud väärtkirjandust, mitte mingeid eksistentsiaalseid raamatuid, ja tema poes ei patsutanud mehed naisi ilma naiste loata. Seega mitte midagi erakordset, aga Bree sai kehtestada reeglid ikkagi vaid oma väikeses maailmas.

Mikki märkas teda ja naeratas.

„Oled sa märganud, et me ootame jälle Ashley järele.“

„Tänapäeva noored...“ vastas Bree naeruga pooleks.

Mikki naeris selle peale. Ta oli rõõmsameelne, tal olid paksud blondid juuksed ja ta oli kurvikam kui Bree ja Ashley kahe peale kokku. „See meeldib mulle. Ma olen temast kõigest kümme aastat vanem, nii et kui tema on noor, siis polegi ma nii vana, nagu olin arvanud. Võib-olla ma ei saagi tänavu sügisel nelikümmend.“

„Ega see sulle ometi tõsist muret tee?“

Mikki kirtsutas nina. „Ei tea. Vahel küll. Võib-olla. Nelikümmend kólal palju kehvemini kui kolmkümmend ja midagi.“

„Nelikümmend on uus kakskümmend viis.“

See tõstis Mikki tuju. „Kui mina olen kakskümmend viis, siis on Ashley kõigest üksteist. See tekitaks muidugi meie rendilepinguga teatavaid probleeme.“ Ta vehkis šampanjapudelig. „Tule. Šampanja ootab. Kui Ashley on Sethile armusõnumid ära saatnud, teab ta, kust meid leida.“

Nad väljusid poest ja sammusid liivale. Kuna päikeseloojang lähenes, oli temperatuur langenud ja reedesed suvitajad rannast lahkunud. Taevas oli tumedamaks tõmbunud, aga ookeani kohal, kuhu oli joonistunud kollane viirg, oli see endiselt erksinine.

Neist vasakule jäi palmisalu, paar kioskit ja Redondo Beachini ulatuv laudtee. Paremat kätt olid poed ja restoranid, pingid, parkimisplats ja hotellid. Otse nende ees laius Vaikne ookean. Suur, sinine ja täna õhtul erakordselt tüüne veega.

Nad seisatasid kümme-konna meetri kaugusel veepiirist ja istusid tekkidele. Mikki tõstis šampanjapudeli.

„Perrier-Jouët Blason Rosé,“ teatas ta uhkelt. „Veiniklubi naised andsid sellele 93 punkti ja ütlesid, et see on „võrratult magusa maitsega puuviljane vürtsikas *rosé* šampanja, milles on tunda maasika ja virsiku noote.““

Bree naeratas. „Ma ei oskagi öelda, mis on vingem, kas see, et sa oled valinud meie traditsioonilise šampanja asemele midagi muud või et sa oskad nii täpselt naiste veiniklubi hinnangut tsiteerida.“

„Mulle see klubi meeldib. Ma naudin nende iga viimset kui väljannet. Kui tegemist oleks meesterahvaga, armuksin ma otsemaid. Ja siis me seksiksime.“

„Earl oleks väga õnnetu.“

Mikki harutas pudeli kaelalt roosa fooliumi ja pistis khakipükste taskusse. „Earlil tuleks sellest üle saada.“ Ta tõstis pudeli. „Vaata pudeli kuju. Kas pole ilus? Ja silt! Väga vinge disainitiim.“

Ta hoidis vasaku käega korgist ja paremaga pudelipõhjast. Selle asemel et tõmmata pudeli pealt kork, nagu tehakse filmides, keeras tema pudelit, kuni kork eemaldus mingit häält tegemata.

Eelmisel sügisel olid nad allkirjastanud üürilepingu reedesel õhtupoolikul. Nad olid nii elevel, et sõitsid oma äri uude asukohta. Päike ja soe päev olid töötanud kaunist päikeseloojangut. Breel oli olnud juhuslikult autos pudel šampanjat ja ta oli teinud ettepaneku uue äri asutamist tähistada. Järgmisel reedel olid nad sama teinud ja nii oli sellest kujunenud traditsioon.